

*LAMPADARUL
DE AUR*

Reacțiile creștinului

Watchman Nee

Reacțiile creștinului

„Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.» Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.

Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.» Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.»

Matei 5:38-48

Trăim cel puțin jumătate din viețile noastre, dacă nu mai mult, având tot felul de reacții. Oamenii vorbesc, și ne simțim fericiți – aceasta este o reacție din partea noastră; oamenii vorbesc, și noi ne mâniem – și aceasta este o reacție. Cineva face un anumit lucru, și noi considerăm că a greșit – aceasta este o reacție. Cineva face ceva împotriva noastră, și ne enervăm – și aceasta este o reacție. Când suntem provocați, devenim iritați; ne apărăm când suntem neînțeleși; răbdăm când suntem tratați rău – toate acestea sunt reacții. Analizând viața noastră, se pare că trăim mai mult de jumătate din ea având tot felul de reacții.

Diferența în modul de a reacționa al celui credincios și al celui necredincios

Și noi, creștinii, reacționăm, dar reacțiile noastre sunt diferite de ale necredincioșilor. Putem să ne dăm seama cum este o persoană observând-o cum reacționează. Un creștin nu ar trebui să aibă reacții necreștine, iar un necreștin nu poate avea reacții creștine adevărate. Dacă vrei să știi ce fel de om este cineva, observă doar ce fel de reacții are.

Reacțiile credincioșilor ar trebui să fie diferite de reacțiile celor necredincioși. Domnul ne poruncește cum să reacționăm și ne dă și puterea să o facem. Nu vrea ca noi să reacționăm într-un mod nechibzuit. Viața creștină este un lanț de reacții. Dacă reacționăm corect, suntem creștini buni, altfel suntem creștini slabi.

Devenim creștini după ce credem în Domnul și suntem mântuiți. Domnul ne-a dat porunci clare despre modul în care trebuie să reacționăm ori de câte ori suntem confrunțați cu încercări și prigoniri. Nu ni se dă libertatea să reacționăm așa cum ne place. Reacțiile creștinilor, la fel ca și viața lor, ar trebui să fie sub controlul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu deține controlul reacțiilor noastre, nu vom reacționa cum vrem, ci așa cum ne poruncește El. Viața Lui din noi, viața pe care El ne-a dat-o este cea care va reacționa.

Învățătura de pe Munte a Domnului Isus

Cum reacționau oamenii din Vechiul Testament, aflați în dispensațiunea legii? „*Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.»*” (Matei 5:38). Acest pasaj este destul de simplu; vorbește despre reacții. Dacă cineva îmi rănește ochiul, și eu îl voi răni pe al lui; dacă cineva îmi rupe un dinte, și eu îi voi face același lucru. Fac ceva pentru că tu ai făcut ceva – aceasta este o reacție. Vechiul Testament, sub lege, dă naștere la acest fel de reacții.

Însă credincioșii din Noul Testament au un alt fel de reacții. Domnul spune: „*Dar Eu vă spun: «Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău»*” (v. 39). Reacția noastră ar trebui să fie diferită; nu ar trebui să ne împotrivism oamenilor răi.

În citatul următor se vorbește despre trei lucruri. Cuvintele acestea sunt cunoscute; mulți le știu. „*Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două*” (vers. 39-41). Înțelegeți că obrazul stâng, cămașa și a doua milă sunt reacții creștine? Obrazul drept, haina și prima milă sunt lucrarea omului. Omul pretinde prima milă, dar reacția creștinului este a doua milă. Oamenii cer haina, dar noi dăm, în plus, și cămașa. Oamenii caută obrazul drept, dar noi răspundem și cu cel stâng. Acest întreg pasaj din Matei ne spune că noi, creștinii, trebuie să avem un mod diferit de a reacționa.

Nădărduiesc că știți care este modul creștin de a reacționa. Nu ar trebui să avem nevoie să ni se spună acest lucru dacă suntem creștini de mulți ani. Nu putem fi creștini buni dacă nu reacționăm corespunzător, de aceea este bine ca încă din primele zile ale vieții noastre de creștini să învățăm cum vrea Domnul

să reacționăm. Cum am putea să reacționăm împotriva naturii, adică împotriva vieții pe care ne-a dat-o Dumnezeu, și totuși să ajungem la standardul Lui? Așadar, să reacționăm într-un mod creștin! Nu putem spune că suntem creștini și, totuși, să reacționăm într-un mod lumesc.

Înainte de a deveni creștini avem anumite reacții, dar după aceea nu ar trebui să mai reacționăm ca în zilele de dinainte. Trebuie să reacționăm așa cum se cuvine unor creștini.

„*Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.*” (v. 42). Toate acestea sunt reacții. Dacă cineva îți cere ceva, dă-i. Dacă cineva dorește să se împrumute de la tine, nu-i întoarce spatele decât dacă nu ai nimic să-i dai.

„*Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.»*” (v. 43). Aceasta este reacția celor care sunt sub lege. Dacă ești aproapele meu, reacția mea va fi una de dragoste; dar dacă îmi ești dușman, reacția mea va fi una de ură.

„*Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri*” (v. 44). Reacția creștinului este diferită. Deși cineva este dușmanul meu, eu îl iubesc. „*Rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc.*” Intenția lui este să mă prigonească, dar reacția mea de a mă ruga pentru el.

„*Ca să fiți fi ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți*” (v. 45). Acestea sunt reacțiile lui Dumnezeu. Dumnezeu face ca soarele Lui să strălucească atât peste cei răi, cât și peste cei buni; trimite ploaie atât peste cei nedrepți, cât și peste cei drepți. Reacțiile Lui rămân constante. Nu are nicio reacție rea la adresa oamenilor.

„*Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?*” (v. 46). Ce răsplată veți avea dacă reacționați cu dragoste numai față de cei care vă iubesc? Vameșii fac același lucru. Atunci nu sunteți diferiți de ei. O astfel de reacție este prea ușoară, prea ieftină, prea slabă.

„*Și dacă salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac și națiunile la fel?*” (v. 47, București 2001). El și eu suntem frați, așa că îl salut; dar dacă apare ceva între noi, nici măcar nu îi mai vorbesc. Sunt eu atunci diferit de cei din lume? Această reacție este prea slabă, la fel de slabă ca a celor din lume.

„*Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*” (v. 48). Adică, în ceea ce privește reacțiile, trebuie să fim ca Dumnezeu.

Necesitatea rezolvării problemei reacțiilor

Observați că acest pasaj din Scriptură se ocupă exclusiv de reacțiile creștinului? Dacă vom rezolva problema reacțiilor, vom rezolva mai mult de jumătate din trăirea noastră creștină, pentru că noi reacționăm mai mult decât acționăm. Avem inițiativa doar ocazional; de obicei există o acțiune la care reacționăm într-unul din mai multe moduri. Reacțiile depășesc ca număr acțiunile.

Rețineți, clarificând problema reacțiilor, mai mult de jumătate din viața noastră creștină își găsește rezolvarea. Oamenii acționează, noi reacționăm. Ei spun ceva, noi reacționăm. Ei manifestă o anumită atitudine, noi reacționăm. Pur și simplu suntem plini de reacții. Având în vedere că cea mai mare parte a vieții noastre este formată din reacții, a reacționa într-un mod creștinesc este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Poate vă întrebați de ce acordăm atenție acestui subiect. Vreau să vă atenționez deschis să nu vă gândiți că lucrurile despre care vorbim sunt neimportante. De peste douăzeci de ani am sentimentul apăsător că mulți dintre cei care sunt creștini de multă vreme nu știu încă ce le cere Domnul în privința reacțiilor lor. Poate au citit Predica de pe Munte de zeci de ori și sunt creștini de foarte mulți ani și, totuși, ei nu văd ce le cere Domnul cu privire la reacțiile lor. În consecință, după atât de mulți ani de când sunt creștini, reacțiile lor sunt încă fundamental greșite. Când li se întâmplă diferite lucruri, ei își apără pricina, argumentează, vorbesc despre lege și cer să se facă dreptate. Nu au văzut care este reacția creștină. Dimpotrivă, reacționează potrivit cu dreptatea legii, a neamurilor și a vameșilor. Sunt exact ca și neamurile și vameșii. Insistă spunând: „Dar nu am dreptate?” Se consideră a fi destul de rezonabili. Uită însă că cei creștini nu ar trebui să reacționeze în acest fel; ei nu cunosc care este reacția creștină. Acesta este, într-adevăr, o mare problemă.

Chiar dacă ai avea motive întemeiate, nu ar trebui să vorbești despre ele. Este greșit să procedezi astfel. Ceea ce spui poate să fie sau nu demn de încredere, dar spunând lucrul respectiv manifesti o atitudine greșită. Cineva care nu cunoaște care este modul creștinesc de a reacționa poate să se considere drept în reacțiile lui. Potrivit gândirii lui, este corect ca oamenii din biserică să se devoreze unul pe altul. Când un frate păstrează tăcerea și reacționează într-un mod creștinesc adevărat, cel care nu cunoaște acest mod de a reacționa consideră o astfel de tăcere un semn sigur că celălalt a greșit. Astfel biserica ajunge să urmeze căile lumii.

De aceea, credincioșilor întorși de curând trebuie să li se arate care este reacția creștină. Atunci vor ști cum trebuie să trăiască înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, vor fi capabili să îi judece corect pe ceilalți. Altfel îi vor judeca

greșit, dându-le dreptate celor care nu reacționează într-un mod creștinesc și condamnându-i pe cei care trăiesc așa cum se cuvine unor creștini. Nu de mult am fost ținta multor atacuri verbale. Cineva a spus că am fost atât de puternic muștrat, încât nu am mai putut spune niciun cuvânt. Cel care a spus asta se gândea că este corect ca cineva să-și deschidă gura pentru a se apăra și că e greșit să și-o țină închisă. Îmi pare rău s-o spun, dar acea persoană nu cunoștea nici ce este crucea, nici ce înseamnă să reacționezi într-un mod creștinesc. Tinerii credincioși trebuie să învețe încă de la început că a fi creștin presupune a avea un anumit fel de reacții. Dacă nu reacționăm așa cum se cuvine unui creștin, suntem la fel ca vameșii și neamurile. Un creștin trebuie să reacționeze într-un mod creștinesc.

În general, dăm dovadă de puțină inițiativă în viețile noastre; zilnic trăim pe baza reacțiilor. Mai mult de jumătate din viața noastră este pasivă. Reacționăm la modul în care alții acționează în legătură cu noi. Simțim cum simt alții. De aceea, viața noastră nu va fi plăcută înaintea lui Dumnezeu dacă reacțiile noastre sunt greșite.

Principiul de bază al reacției

După ce am parcurs rapid pasajul din Matei, putem să descoperim care este principiul de bază al reacției creștine. Reacțiile omului față de situațiile obișnuite se pot încadra în trei nivele: primul, nivelul rațiunii; al doilea, nivelul unui comportament bun; și al treilea, nivelul vieții lui Dumnezeu. Cel care trăiește la nivelul rațiunii va reacționa impulsiv și mândros; cel care trăiește la nivelul unui comportament bun va reacționa cu răbdare; dar cel care trăiește în viața sfântă a lui Dumnezeu va reacționa într-un mod spiritual.

Dacă cineva te lovește peste obrazul drept, vei întreba: „De ce m-ai lovit?” Inima ta va fi plină de raționamente. Obrazul tău a fost lovit, ești mândros și astfel aduci argumente față de cel ce te-a lovit. Te afli la nivelul rațiunii, iar reacția ta constă în mânie și în pierderea calmului. Sau poate ești conștient că cei creștini ar trebui să se comporte bine și că este greșit să te mândrești. De aceea reacționezi ca cel căruia i s-a luat haina; suportă cu răbdare; îl lași să ți-o ia fără să rostești vreun cuvânt. Fiind creștin, știi că nu poți spune nimic și că trebuie să fii răbdător. O astfel de reacție pare mai bună decât enervarea. Dar Domnul ne spune că mai este un alt fel de reacție – o reacție pe care El o așteaptă de la noi.

Reacția pe care Domnul a hotărât-o pentru noi nu este aceea de a ne mândri când alții ne lovesc peste obraz, nici de a fi răbdători când ne iau haina. Domnul nu a spus că dacă alții te forțează să mergi o milă, să mergi cu răbdare acea milă. El a

spus să întorci obrazul stâng. Dacă îți vrea haina, dă-i și cămașa. Dacă te silește să mergi o milă, mergi cu el și a doua milă. O astfel de reacție nu este numită răbdare, ci o atitudine înaltă. Ea se înalță deasupra cererilor omului. Omul pretinde o măsură, dar, fiindcă suntem înaintea lui Dumnezeu, dăm mai mult decât pretinde el. Nu înseamnă să fii doar răbdător, ci să te ridici mai presus de cererea omului.

Frați și surori, doresc ca încă din prima zi a credinței voastre în Cristos să puteți cunoaște ce înseamnă viața de creștin. Domnul ne-a arătat că cei credincioși ar trebui să aibă doar un singur fel de reacție. Acea reacție nu înseamnă nici a argumenta, nici a răbda, ci a trece dincolo de ceea ce este obișnuit. Rețineți, dacă reacția noastră nu este superioară, nu este creștinească. Este insuficient pentru un creștin să fie răbdător. Domnul nu mai spune: Ochi pentru ochi – dacă cineva îmi rănește ochiul, și eu îl voi răni pe al lui. Dimpotrivă, El spune: Dă și celălalt ochi. Dacă cineva îmi rănește un ochi, i-l dau și pe celălalt. Observați că reacția creștină nu constă nici în a te răzbuna – lovind înapoi –, nici în a suporta cu răbdare? Ea constă în a da și celălalt ochi.

Semnificația reacției creștine

Între ce era în Vechiul Testament și ce este în Noul Testament, între cele două feluri diferite de reacții, ochi pentru ochi, respectiv ochi plus celălalt ochi; cămașă pentru cămașă, respectiv cămașă și haină; milă pentru milă, respectiv milă plus milă, există cel puțin doi pași. Ochi pentru ochi este o reacție; mânia este o altă reacție, răbdarea este o altă reacție, iar a da și celălalt ochi este tot o reacție. Dintre aceste patru reacții, trei trebuie respinse. Văzând ce anume cere Dumnezeu de la noi, știm care ar trebui să ne fie reacțiile.

Să explicăm mai mult cele trei cazuri ipotetice. Este rușinos să fii lovit peste obraz. Așa era privit acest lucru atât de evrei, cât și de romani. În multe cărți despre romani este consemnat cum, deseori, sclavii preferau să fie omorâți decât să fie loviți peste obraz de stăpânii lor. Suportau moartea, dar nu să fie loviți peste obraz. Acest lucru era considerat atunci o ocară foarte mare.

Îmbrăcămintea este una dintre cele mai legitime posesiuni ale omului, deoarece el nu se poate lipsi de ea. Chiar și cei mai săraci au nevoie să fie îmbrăcați cu cămașă și cu haină. Oricât de asceți ar fi, oamenii au totuși nevoie să poarte cămașă și haină. Lucrul acesta este universal acceptat ca fiind o cerință legitimă a vieții. Să presupunem că cineva vrea să îți ia cămașa. Reține, nu vrea bunurile sau pământul tău, ci cămașa. Prin aceasta se atinge de cele mai fundamentale și legitime posesiuni ale tale. Pentru a-ți lua cămașa, trebuie ca mai întâi să te faci să îți dai jos haina. Astfel pătrunde adânc în ceea ce îți aparține. Dacă

lovirea obrazului este o rușine, luarea cămașii semnifică atingerea profundă a posesiunilor cuiva.

În ceea ce privește faptul de a fi forțat să mergi o milă, accentul este pus aici pe constrângere; este implicată voința. Nu am intenționat să merg în acea direcție, dar am fost silit. Acest lucru îmi rănește voința. Trebuie să îmi înăbuș voința pentru a merge în acea direcție.

Reacția creștinului constă în obrazul stâng, în haină și în a doua milă. Dacă cineva îmi vrea cămașa, îi dau și haina. Dacă mă constrânge să merg o milă, merg și a doua milă. Dacă mă lovește peste obrazul drept, îl întorc și pe cel stâng. Toate acestea arată că nu sunt afectat deloc de obrazul drept, de cămașă sau de prima milă. Prin urmare, o astfel de reacție se ridică deasupra a ceea ce e omenesc. Dacă aș fi fost afectat din cauza loviturii peste obrazul drept, nu l-aș fi dat pe cel stâng. Dacă nu aș fi suportat prima milă, aș mai merge a doua? Așadar, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare este: Cum reacționez?

Noi, creștinii, suntem într-un proces de izbăvire de sentimentele legate de rușine sau slavă, de posesiuni materiale sau de voința proprie. Pe măsură ce suntem izbăviți, ne ridicăm deasupra chestiunilor legate de renume sau mândrie sau posesiuni sau voință proprie. Nu mai suntem afectați de aceste lucruri. Suntem capabili să parcurgem și a doua milă.

Trebuie să învățăm înaintea lui Dumnezeu să nu venim cu raționamente, nici să nu ne certăm. Prima lecție a crucii este să nu venim cu raționamente. Nu cred că frații sau surorile ar putea cădea în așa măsură, încât să caute să se răzbune, de aceea nu vom vorbi despre reacția ochi pentru ochi sau dinte pentru dinte. Suntem însă conștienți că este posibil ca răzbunarea să fie un tip de reacție. Totuși, aș vrea mai degrabă să ne concentrăm atenția asupra celorlalte trei reacții. Deși nu cred că un frate sau o soră ar putea cădea la acel nivel al legii, încât să caute să se răzbune, mi-e teamă însă că sunt mulți care se vor gândi și vor discuta despre dreptate. „Nu ar fi trebuit să mă lovești”, te gândești. Rețineți, faptul că cineva aduce argumente înaintea oamenilor arată că a fost deja afectat de incident. Reacția Domnului este diferită. El ne arată că atunci când oamenii se poartă urât cu noi, fără niciun motiv, noi putem face exact opusul – să ne purtăm frumos cu ei, tot fără niciun motiv. Dacă prima milă este în întregime irațională, la fel este și a doua milă. Ambele sunt iraționale. A lovi obrazul drept înseamnă a lovi fără motiv; a da obrazul stâng pentru a fi lovit este, de asemenea, complet fără motiv. Dacă este complet irațional să-i fie luată cuiva cămașa, este la fel de irațional să dea și haina. Observați că cei credincioși nu trebuie să vină cu argumente? Dacă alții sunt în mod nejustificat răi, noi trebuie să fim în mod nejustificat buni.

Creștinul nu acționează în conformitate cu ce este drept sau ce este bine. Când cineva vrea să-mi ia cămașa, am dreptul să nu i-o dau, dar ar fi bine dacă i-aș da-o. Totuși, în calitate de creștin, merg mai departe: îi dau și cămașa, și haina. Calea noastră este clară. Am dreptul să nu îi dau cămașa. De ce ar trebui să i-o dau doar pentru că vrea să mi-o ia? Totuși, ar fi bine să i-o dau; asta face o persoană bună. Dar, rețineți, voi nu sunteți creștini pentru că faceți ce este drept sau ce este bine. Creștinul nu dă numai cămașa, ci și haina. Cel ce dă și a doua piesă de îmbrăcăminte este un creștin.

Care este atunci reacția creștină? Reacția creștină nu constă în a face ce este drept sau ce este bine, ci ceea ce trece dincolo de aceste considerente. Cu cât un copil al lui Dumnezeu este persecutat, apăsător și frustrat, cu atât se înalță mai sus. Ce deplorabil este să cazi în momentul în care ești apăsător! E regretabil să-ți ieși din fire, să argumentezi sau chiar să suporti. Atunci când ești puternic presat de perete, este momentul să te înalți. Permiteți-mi să vă spun, așa este un creștin.

Îmi aduc aminte de un frate care a plecat la Domnul cu mulți ani în urmă. Îmi aduc în special aminte de un comentariu care a fost făcut despre el: dacă nu ai fost niciodată dușmanul lui, nu ai cunoscut niciodată cât de mare era iubirea lui. Acesta este într-adevăr un cuvânt bun. Ar trebui să fie adevărat cu privire la fiecare creștin. Cu cât este mai puternic prigonit, cu atât îi este mai mare puterea. Cu cât este tratat mai rău, cu atât devine mai mare. Când fratele despre care am vorbit a murit, mulți frați au spus: „Ca să-i fi cunoscut puterea iubirii trebuia să-i fi fost cel mai mare dușman. Niciodată nu ne-am purtat destul de rău cu el, căci cu cât noi eram mai răi, cu atât mai mare era dragostea lui.” Aceasta este ceea ce numim reacția creștinului. Cu cât îi blochezi mai mult cărarea, cu atât drumul lui se deschide mai mult.

De la capitolul 5 până la capitolul 7 din Evanghelia după Matei este consemnată prima predică a Domnului Isus. Predica de pe Munte a fost prima pe care au auzit-o ucenicii. La fel, această învățătură ar trebui transmisă prima dată credincioșilor întorși de curând la Domnul. Imediat ce au devenit creștini, ar trebui să li se spună care este reacția creștină. A fi creștin presupune a reacționa într-un anumit fel. Dacă nu reacționezi așa, permite-mi să-ți spun că nu vei fi liniștit înăuntrul tău. Dacă un creștin se contrazice cu alții, va fi neliniștit când se va întoarce acasă. Dacă murmură când i se ia ceva, nu se va simți în largul lui când va ajunge acasă. Dar, când cineva îi ia cămașa, iar el dă și haina, se va simți atât de fericit, încât îi va veni să strige „Aleluia”. Nu este așa? Dacă te ții strâns de lucruri, ești neliniștit. Dacă refuzi să dai cu împrumut când ți se cere, rămâi cu banii, dar îți sacrifici bucuria. Celui ce-ți cere dă-i. Și dacă cineva ar merge la judecată ca să-ți ia cămașa, dă-i și haina. A fi un astfel de creștin este ceva ce te umple de bucurie.

Mulți creștini au fețe triste pentru că refuză să parcurgă a doua milă. Din cauza refuzului lor, inimile lor nu mai pot cânta. Dacă ar merge și a doua milă, s-ar simți atât de ușurați, încât ar putea cânta de bucurie, cu glas tare.

Mulți frați și surori au probleme cu reacțiile lor pentru că nu-L cunosc pe Domnul. Își fac probleme când e vorba să meargă a doua milă, să întoarcă obrazul stâng sau să-și dea cămașa. Ei continuă să spună cât de irațional este să faci așa. Dar permiteți-mi să vă spun direct că Domnul este cel ce a spus: „Întoarce-i și celălalt obraz!” A doua milă, cămașa, obrazul stâng sunt cerințele Domnului, nu ale omului. Toți cei care au probleme cu cămașa, cu celălalt obraz și cu a doua milă au probleme cu Domnul, nu cu omul.

Porunca Domnului este mai strictă decât cerințele iraționale ale oamenilor. Dacă credeți că omul este de neînțeles, aduceți-vă aminte că Domnul este cu mult mai de neînțeles. Dacă a cere haina este un lucru irațional, cu mult mai mult este a doua cerință. Dacă un obraz nu ar trebui să fie lovit, cu mult mai mult celălalt. Dacă o milă este o cerință irațională, a doua milă este o cerință și mai irațională. Dar a doua milă este cerința Domnului, porunca Domnului. Așadar, porunca lui este mai strictă decât cerința irațională a omului.

De ce este porunca Domnului atât de strictă? Pentru că El știe că viața pe care ne-o dă este o viață superioară vieții pământești. Această viață nu va fi niciodată în largul ei, nu va fi fericită dacă nu se înalță deasupra celei pământești. Cu cât este mai supusă rușinii, pierderii sau dificultăților, cu atât este mai mare manifestarea puterii ei.

Acesta este deci modul creștin de a reacționa. Fraților, o astfel de viață este superioară celei pământești, merge spre înălțimi. Ea este modul credinciosului de a trăi. Tot ce este mai puțin decât atât nu este viață creștină.

Trebuie să vă mai spun că sunt unii oameni atât de ignoranți în privința Bibliei, încât consideră învățătura din Predica de pe Munte, de la Matei 5 la 7, ca fiind lege. Nu, nu este lege, este har. Cred că știți cu toții ce este harul. Harul înseamnă să dai ceea ce este nemeritat. Primul obraz, prima haină, prima milă este deja har. Legea este ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Obrazul drept este deja har, la fel și haina sau prima milă. Toate acestea sunt nemeritate. Dar viața din noi se înalță dincolo de aceste lucruri într-o asemenea măsură, încât ele nu ne pot atinge. Datorită acestei vieți superioare, nu numai că putem parcurge prima milă, dar trebuie să parcurgem și a doua milă. Nu vom da numai haina, ci și cămașa. Vom întoarce atât obrazul drept, cât și pe cel stâng. Aceasta înseamnă har peste har. Nu este harul lui Dumnezeu, ci harul copiilor lui Dumnezeu. Nu este lege, ci harul copiilor lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu sunt cei care fac lucruri potrivit

harului lui Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu dă oamenilor ceea ce ei nu merită, și noi le dăm mai mult decât cer. Înțelegeți că asta înseamnă să fii creștin?

De ce să facem lucruri care nu sunt caracteristice omului? Pentru că Predica de pe Munte a lărgit capacitatea noastră. Dumnezeu ne lărgiște prin aceste reacții. Multe lucruri sunt prețioase pentru noi. Dar atunci când dăm nu numai haina, ci și cămașa, și când acest lucru se întâmplă din nou și din nou, devenim tot mai mari. Vom fi cu mult mai mari decât haina noastră și încă și mai mari decât cămașa noastră. Mulți creștini sunt la fel de strâmți precum hainele pe care le poartă. Atingerea de către cineva a uneia dintre aceste haine prețioase îi afectează, făcându-i să-și iasă din fire și să-și piardă demnitatea creștină. Merită să luptăm pentru îmbrăcăminte, chiar cu prețul demnității creștine? Dar, vai, întâlnim peste tot oameni atât de mici!

Domnul ți-a dat o viață mare; de aceea, este posibil să fii lărgit constant. Nu poți pierde numai o haină, ci o sută de haine. Dacă poți parcurge prima milă atunci când ești constrâns, poți parcurge a doua milă de bunăvoie. Astfel vei fi lărgit de Dumnezeu. Mândria omului este extrem de mare. Omul nu poate suporta rușinea și ocară. Mulți sunt dispuși să-și împartă hainele, dar nu pot suporta rușinea. Li se pare dificil chiar și să suporte câteva cuvinte disprețuitoare. Dar iată: nu numai că suportă cu răbdare, ci acceptă cu bucurie să fie lovit. Când întorci obrazul stâng, crești. Făcându-le altora aceste lucruri nemeritate este modul în care crești, și continui să crești.

Voința ta este puternică; întotdeauna insiști să faci lucrurile într-un anumit mod. Astăzi ești apăsător într-atâta, încât ești gata să te supui; ești gata să parcurgi a doua milă. Dacă voința ta nu este frântă, o astfel de apăsare este peste măsură de dureroasă. Dacă ești forțat să cedezi, suferi. Dar dacă, de bunăvoie îți pleci voința, creșterea ta va fi rapidă.

În aceste zile, întâlnesc mereu oameni mici în lume. Dar tot acum, *nu* întâlnesc oameni mari în biserică. Nădejdea mea este că noii credincioși vom merge pe calea reacțiilor după gândul lui Dumnezeu și, astfel, vor crește. Noi creștem reacționând în mod corect. A reacționa spiritual, prin viața lui Dumnezeu, este legea de bază a creșterii. Dacă vom fi capabili să reacționăm întotdeauna potrivit acestei vieți, superioare celei pământești, vom deveni din ce în ce mai mari. Nu vom fi ținuți de niciun lucru material; nici rușinea, nici disprețul nu ne vor face să ne simțim frustrați; nici măcar voința noastră puternică nu ne va putea limita. Vom continua să creștem. Dacă nu așa vor sta lucrurile, biserica va fi plină de oameni mici.

Necesitatea unei vieți superioare celei pământești

În lume poți vedea uneori oameni mari sau, cel puțin, oameni care par mari. Unii pot avea un temperament excepțional de bun; nu se apără atunci când sunt loviți. Alții sunt atât de timizi, încât nu spun nimic, pentru că le este frică, dar eu îndrăznesc să afirm că inimile lor sunt pline de iritare. Reacțiile lor sunt la fel de mici precum le este viața. Din această cauză nu pot spune că a doua milă este suficientă în ea însăși, pentru că a doua milă este un principiu – un principiu al spiritualității. obrazul stâng este de asemenea un principiu – același principiu, al spiritualității. Doar reacțiile care își au originea în acest principiu sunt bune pentru un creștin.

Spiritualitatea înseamnă a te înălța deasupra situațiilor. Nu doar să strângi din dinți și să-l lași pe celălalt să te lovească. Nu doar să-ți dai haina cu reticență celui ce ți-o cere. Nu doar să parcurgi prudent o milă, pentru că ai fost silit să o faci. Nu e de niciun folos să faci toate acestea, pentru că nu te-ai înălțat deasupra lor. Cine poate atunci să se înalțe deasupra acestor lucruri? Cel căruia Domnul i-a dat o viață atât de bogată încât, atunci când este făcut de rușine, poate întoarce obrazul stâng; cel care are o viață atât de mare, că poate merge a doua milă când a fost silit să meargă numai una. Cu alte cuvinte, reacția creștinului nu este nici forțată, nici sărăcăcioasă.

Am auzit o soră spunând: „Aproape mi-am ieșit din fire”. Spunând asta, își închipuia că a fost victorioasă. Dar îngăduiți-mi să vă spun că aceasta nu este o reacție creștină; reacția creștină autentică trebuie să fie îmbeșugată, să dea pe deasupra. Trebuie să fii capabil să suporti mai mult. Aceasta înseamnă a doua milă. Dacă suporti ca cineva să te trateze rău, acesta este obrazul drept. Dar dacă îl tratezi de două ori mai bine, ca răsplată, ești mai mult decât biruitor înaintea lui Dumnezeu – acesta este obrazul stâng. obrazul stâng semnifică plinătate; ai mai mult decât ai nevoie. Repet, biruința creștină dă tot timpul pe deasupra, niciodată nu este abia suficientă. Creștinul are mai mult decât are nevoie. Întotdeauna se ridică deasupra a ceea ce poate el însuși face. Astfel, biruința lui nu este forțată. Nu trebuie să strângă din dinți și să vină cu argumente pentru a se stăpâni. El biruiește cu ușurință înaintea Domnului. Din nou și din nou Îi permite Domnului să-l lărgească. Întotdeauna este capabil să manifeste harul de care au parte copiii lui Dumnezeu.

De ce trebuie să întoarcem obrazul stâng? A proceda astfel arată că, atunci când Domnul permite mâinii omului să ne trateze rău, noi alegem să Îl lăsăm pe Domnul să-și extindă lucrarea în noi, și nu s-o restrângă. De aceea întoarcem obrazul stâng.

Prin intermediul unei mâini omenești, Domnul intenționează să crească capacitatea noastră și să ne maturizeze. Mâna omului acționează doar asupra obrazului drept, dar noi îl dăm și pe cel stâng. Astfel reacția noastră nu numai că nu se împotrivesc la ceea ce Domnul lucrează prin om, ci Îi și permite lui Dumnezeu să-Și sporească lucrarea. Domnul Se ocupă de noi; de aceea și noi ne ocupăm de noi înșine. Cu alte cuvinte, când oamenii ne lovesc peste obrazul drept, este ca și cum ne unim mâinile cu ei pentru a ne lovi. Nu stăm *împotriva* celor ce ne lovesc, ci, din contră, stăm *de partea lor*. Simțim că nu ajunge o lovitură, așa că mai adăugăm una.

Rugăciunea noastră este: „Mâna Domnului să fie peste mine. Dacă voi pierde totul, nu voi putea pierde mai mult. Dacă sunt mort, nu mai pot muri. Atât timp cât încă mai pot muri, înseamnă că nu am murit. Cât timp mai pot pierde, nu am pierdut îndeajuns. Sunt dispus să las ca apăsarea mâinii Domnului asupra mea să crească, și nu să slăbească”. Dacă vom fi capabili să stăm de partea Domnului și să ne lăsăm tratați de El, nu vom nutri niciodată gândul de a ne răzbuna pe alții.

Spiritualitatea noastră este înaintea Domnului, pentru că nimeni nu cere mai mult decât El. Oamenii pot cere cel mult o milă, dar ceea ce Domnul pretinde este a doua milă. Observați cât de strict este acest lucru? Constrângerea oamenilor este limitată la prima milă, dar eu dau ceva mai mult. Adaug la cerința lor, pentru că spiritualitatea mea este înaintea Domnului.

Terenul creștin cucerit cu fermitate

Ce este mai bine – să lovești sau să fii lovit? Admiri calea majorității oamenilor? Pentru că oamenii se lovesc unii pe alții, ai vrea să faci și tu la fel? Îngăduiți-mi să vă spun că cel ce lovește pe alții nu acționează ca un creștin.

Dacă ești lovit de un frate azi, știi tu ce îți oferă el? Îți oferă o bună posibilitate – și nu există alta mai bună – să fii lărgit în viața ta de creștin. Să presupunem că reacția ta este de genul: „Cum a îndrăznit acel frate să mă lovească? Cât de irațional este!” Dacă aceasta este reacția ta, nu vei fi tentat să-l lovești înapoi? O astfel de reacție nu este creștinească. Când acel frate te lovește, știi imediat că el nu acționează ca un creștin, dar, în același timp, realizezi că ți-a dat *ție* o bună ocazie să reacționezi ca un creștin.

Toți cei care lovesc pe alții și-au pierdut demnitatea creștină. Să nu-i admirăm. Dar să reținem că, de fiecare dată când oamenii se poartă urât cu noi, ne vorbesc de rău sau au de la noi pretenții nejustificate, ne dau ocazia să reacționăm cum se cuvine unor creștini. E ca și cum ar spune: Eu nu voi acționa ca un creștin, dar te voi lăsa pe tine să faci asta!

Dacă ar fi ca un frate să te dea în judecată, încercând să îți ia banii sau îmbrăcămintea, prin aceasta ți-ar spune că el nu mai acționează ca un creștin, dar că te lasă pe tine să acționezi așa. El renunță la terenul creștin, dar te pune pe tine pe acel teren. Nu ar trebui atunci să Îți mulțumești lui Dumnezeu pentru acea ocazie? Ar trebui să spui: „O, Dumnezeule, Îți mulțumesc și Te laud că m-ai pus pe terenul creștin. Acesta este, într-adevăr, harul Tău”. Dacă însă cazii la nivelul de unde să lovești înapoi, ești terminat. Pierzi terenul creștin. Prin urmare, frații și surorile ar trebui să lupte pentru a sta pe terenul creștin.

Odată s-a întâmplat ceva între mine și un frate. Eu nu îi datoram nimic, dar el mi-a cerut o sumă mare de bani. Am uitat suma exactă, probabil șaizeeci și opt de mii de dolari. Prima mea reacție a fost de iritare. Cum poate fi creștin și totuși atât de irațional? Era o josnicie. Poate cineva care este drept să vină cu o astfel de cerere? Dar a urmat a doua reacție: m-am bucurat; m-am bucurat să îi dau banii, chiar dacă el nu a procedat corect. Așa că l-am întrebat: „Frate, vrei cu adevărat banii?” „Îi vreau”, a răspuns. Atunci Domnul mi-a vorbit: „El îți dă ocazia să fii un creștin lărgit”. A fost prima dată când Domnul mi-a spus acest lucru. În consecință, am pregătit banii și i-am dat.

În acea zi am învățat o lecție. Când oamenii acționează ca acel frate, ei părăsesc terenul creștin, dar ne dau nouă ocazia să stăm pe acel teren. Dacă, în astfel de împrejurări, și noi părăsim terenul creștin, acesta este un lucru rușinos și jalnic. Trebuie să învățăm să spunem: „Domnul ne-a pus pe acest teren ca să avem ocazia să acționăm ca niște creștini”. Să-I spunem Domnului: „Doamne, vreau să acționez ca un creștin”. Nu există o pierdere mai mare decât aceea de a nu acționa așa. Este o mare pierdere să fim loviți, să fim lipsiți de unele lucruri, să suferim ocară, să ne pierdem libertatea. Dar, când permitem aceste lucruri, Domnul ne arată încrederea Lui în noi, dorind ca noi să arătăm harul Lui. Nu suntem chemați să arătăm doar puterea Lui, ci și harul și generozitatea Lui față de oameni. Dacă eșuăm în acest lucru, cât de mare este pierderea!

Oamenii se pot gândi că cel puternic este cel care lovește pe alții, dar eu vă spun că cel puternic este cel care poate fi lovit fără să dea înapoi. Cel ce nu e capabil să se stăpânească este slab; dar cel care se poate înfrâna este puternic. Cel lovit este puternic. Cel care întoarce obrazul stâng este cu adevărat puternic; este puternic pentru că poate să-și întoarcă obrazul stâng și să se lovească pe sine. Să învățăm să cunoaștem ce este valoros din punct de vedere spiritual înaintea lui Dumnezeu, nu doar ce este valoros din punct de vedere lumesc. Să nu trăim după standarde lumești, ci după standarde spirituale.

Prin urmare, doresc ca toți cei întorși de curând la Domnul să știe care este reacția creștină. Nu așteptați trei, cinci, opt sau zece ani până să ajungeți pe această cale. Nu priviți Predica de pe Munte ca pe ceva prea adânc. Niciun creștin nu ar trebui să întârzie să învețe învățătura rostită pe Munte. Ar trebui să o învețe imediat ce a crezut în Domnul, pentru că această învățătură este prima. Ea se află chiar la ușa de intrare; nu este ceva ce ajungi să vezi după ce ai umblat câțiva ani cu Domnul. Predica de pe Munte reprezintă reacția fundamentală a creștinului; o reacție în conformitate cu natura creștină. Nu este nevoie de niciun progres spiritual pentru a avea această reacție. Imediat ce ai crezut în Domnul Isus, vei avea astfel de reacții. Vei avea în mod natural această experiență. Când parcurgi a doua milă, inima ta este bucuroasă. Doar făcând așa ești liniștit și fericit înăuntrul tău. Această viață are nevoie de prigoniri, de ocară, de tratament rău. Cu cât este mai mare apăsarea, cu atât se manifestă cu mai multă putere viața lui Dumnezeu.

Două lucruri privitoare la reacția vieții

În concluzie, sunt două lucruri care merită amintite în legătură cu această viață.

1. Roagă-te zilnic ca să nu fii dus în ispită

În primul rând, trebuie să ne rugăm zilnic ca Domnul să nu ne ducă în ispită, ci să ne izbăvească de cel rău. Potrivit părerii lumii, este imposibil de trăit având un astfel de principiu de viață. Reacțiile pe care Domnul le-a hotărât pentru noi reprezintă ceva imposibil pe pământ. După puține încercări pe cont propriu, toate resursele pe care le avem se vor termina. Din acest motiv, Domnul a inserat această rugăciune în Predica de pe Munte. „*Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău*” (Matei 6:13). Doar având protecția Domnului putem noi să trăim în această lume. Fără protecția Lui, nu putem trăi nici măcar o zi. De aceea, această rugăciune este o necesitate. Nu ar fi importantă dacă nu am fi chemați să trăim o astfel de viață și să avem astfel de reacții. Dar dacă trăim prin viața lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne rostim zilnic această rugăciune.

Principiul vieții creștine nu trebuie spus necredincioșilor și nici celor care sunt credincioși doar cu numele. În următorul capitol din Matei, găsim că este scris: „*Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă*” (Matei 7:6). Atât câinii, cât și porcii sunt animale necurate. Câinii vorbesc despre

tot ce este rău și murdar. Porcii îi reprezintă pe creștinii fără viață – în afară au unghia despăcată și copita despărțită, dar înăuntru nu rumegă. Astfel ei sunt în afară creștini, dar înăuntru nu sunt. În Biblie porcii îi reprezintă pe creștinii cu numele. Aceste cuvinte nu trebuie să le fie spuse lor sau necredincioșilor, pentru că a face asta înseamnă a căuta necazuri. Ne vor mușca sau ne vor provoca cu ele: „Întoarce-ți obrazul și vezi!” Să ne rugăm să fim scăpați de aceste necazuri.

2. Menține reacția creștină corectă

Noi nu căutăm necazuri. Cu toate acestea, dacă prin permisiunea lui Dumnezeu sau prin rânduirea sau controlul Duhului Sfânt suntem confrunțați cu asemenea situații, nu trebuie să dăm înapoi, fie că ele vin de la necredincioși sau de la credincioși. Trebuie să continuăm să avem reacții corecte.

Cred că ceea ce am spus este suficient. Viața creștină este surprinzătoare. Cu cât suntem mai prigoniiți, mai necăjiți sau tratați în mod irațional, cu atât suntem mai fericiți înaintea lui Dumnezeu. Doar aceasta este calea bucuriei. Vrei să o încerci? Dacă lovești pe cineva, te simți liniștit sau nu? E mai bine să fii lovit. Dacă aș lovi un frate, iar el mi-ar întoarce imediat celălalt obraz, o lună întreagă nu m-aș simți în largul meu.

Dacă ești creștin, nu trăi pe pământ profitând de alții. Dacă profiți de oameni, vei pierde cel puțin o lună înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu vei putea să te înalți spiritual. Nu merită să câștigi avantaje pe pământ. E mai bine să fii lovit; atunci vei dormi bine, vei mânca bine, vei cânta bine. Să nu credeți că este cu adevărat un câștig să profiți de cineva. Am încrederea că, dacă vom reacționa corect, vom umbla corect. Acesta este principiul fundamental al vieții și nu trebuie trecut cu vederea.

